

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 3 marca 2005 r.

w sprawie C-472/03 (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Staatssecretaris van Financiën przeciwko Arthur Andersen & Co. Accountants c.s. ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Art. 13 B lit. a) — Zwolnienie od podatku usług pokrewnych transakcjom ubezpieczeniowym, dokonywanym przez maklerów i pośredników ubezpieczeniowych — Ubezpieczenia na życie — Czynności „back office”)

(2005/C 115/11)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-472/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy), postanowieniem z dnia 7 listopada 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 12 listopada 2003 r., w postępowaniu **Staatssecretaris van Financiën** przeciwko **Arthur Andersen & Co. Accountants c.s.**, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts (sprawozdawca), N. Colneric, K. Schiemann i E. Juhász, sędziowie; rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 3 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Art. 13 B lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że czynności „back office”, polegające na wykonywaniu za wynagrodzeniem usług na rzecz zakładu ubezpieczeniowego, nie stanowią usług pokrewnych transakcjom ubezpieczeniowym dokonywanym przez maklera bądź pośrednika ubezpieczeniowego w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 z 24.01.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 10 marca 2005 r.

w sprawie C-491/03 (wniosek Hessischer Verwaltungsgerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Ottmar Hermann przeciwko Stadt Frankfurt am Main ⁽¹⁾

(Podatek pośredni — Dyrektywa 92/12/EWG — Lokalny podatek od napojów alkoholowych wydawanych do bezpośredniego spożycia na miejscu)

(2005/C 115/12)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-491/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) postanowieniem z dnia 1 października 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 20 listopada 2003 r., w postępowaniu **Ottmar Hermann** (działający w charakterze syndyka masy upadłości Volkswirt Weinschänken GmbH) przeciwko **Stadt Frankfurt am Main**, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts (sprawozdawca), N. Colneric, K. Schiemann i E. Juhász, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 10 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Podatek nałożony na odpłatne dostarczanie w ramach działalności restauracyjnej napojów alkoholowych do ich bezpośredniego spożycia na miejscu, winien być uznany za podatek od świadczenia usług odnoszący się do wyrobów objętych podatkiem akcyzowym nie mający charakteru podatku obrotowego w rozumieniu art. 3 ust. 3 drugi akapit dyrektywy 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania.
2. „Ten sam warunek”, który spełnić mają podatki wchodzące w zakres zastosowania art. 3 ust. 3 drugi akapit dyrektywy 92/12 odnosi się tylko do warunku zawartego w pierwszym akapicie tegoż ustępu, a mianowicie, że „podatki te nie spowodują zwiększenia formalności związanych z przekraczaniem granicy w handlu między Państwami Członkowskimi”.

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 21.02.2004.